

ЯК ПРИВЕСТИ ДІТЕЙ ДО БОГА

Стор.3

Аліна Богданець із м. Ковеля, що на Волині, у свої 27 років присвятила життя Богові й розпочала пошуки своєї місії на Землі. У молитві вона просила в Бога відкрити шлях служіння тим, хто потребує допомоги. Через певні обставини зустрілася з дітьми з вразливих сімей і стала допомагати їм. Чому дівчина не пройшла мимо дитячого болю? Як саме вона допомагала дітям? Як змінилося їхнє життя після цього? Про це історія Аліни.

Стор.3

ГОЛОС

НАДІЇ

ТИ, ГОСПОДИ, НАДІЯ МОЯ...

№5 травень 2026

виходить з лютого 1991 року

СПЕЦВИПУСК

ДУХОВНІ ІСТИНИ

Я Є ДОРОГА, І ПРАВДА, І ЖИТТЯ

Ідуть люди дорогами світу. Одні шукають щастя, інші — правду, ще інші — сенс життя. Але дуже часто людина, навіть маючи успіх, гроші чи знання, усе одно відчуває порожнечу в серці. І тоді постає головне запитання: куди веде моя дорога?

Саме тому слова Господа Ісуса Христа звучать так велично й рішуче: «Я дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене» (Ів.14:6). Христос не сказав: «Я покажу дорогу». Він сказав: «Я — дорога». Бо шлях до Бога — це не лише

правила чи обряди. Це жива зустріч із Самим Христом. Без Нього людина може бути релігійною, але залишатися далеко від Бога.

Ісус є Правдою. У світі багато голосів, багато людських «правд», які змінюються залежно від часу й вигоди. Але Христова правда не змінюється. Вона відкриває людині, хто вона є насправді, викриває гріх і водночас дарує милість і прощення.

Ісус є Життям. Не лише земним існуванням, а життям вічним. Людина без Бога може дихати, працювати, сміятися, але душею бути мертвою. Лише

Христос оживляє серце, дає мир сумлінно і надію, сильнішу за смерть.

Сьогодні Господь знову стоїть перед нами й каже: «Іди за Мною». Не за страхом, не за гріхом, не за гордістю світу, а за Тим, Хто веде до Отця. Тому справжнє питання не в тому, чи знаємо ми про Христа, а в тому — чи йдемо ми за Христом, Який став дорогою нашого життя.

Нехай Господь допоможе нам не тільки слухати Його слова, але й довірити Йому своє серце, свої дороги та свою вічність.

ВІТАЄМО ІЗ СВЯТОМ

ДУХ СВЯТИЙ

Я так чекав Тебе, не міг здолати смутку
І серце гамував надміру ревне,
З надією вслухався в кожну чутку,
Що Ти десь близько, поруч, біля мене.

Я так чекав Тебе, аби лишень відчутти,
Аби лишень побачити, обняти,
Аби навек єством своїм збагнути,
Як сяє погляд Твій й Твої вогненні шати.

Я так Тебе чекав. У крику, в шумі,
У подвигах, у реві буревію.
Й знемігся від чекання, від задуми
І дочекатись втратив всю надію.

А Ти прийшов у час мого смирення,
Коли зламався у своїй гордині,
Коли забракло сили і натхнення
Тебе знайти й Твої оселі дивні.

А Ти прийшов неначе ніжний легіт,
Немов весна, мов пахощі розмаю.
І я почув Твій довгожданий шепіт:
- Я Дух Святий, тебе благословляю!

Василь МАРТИНЮК

ЗАПИТАННЯ СЛУЖИТЕЛЮ

ТРІЙЦЯ: СПРАВЖНЯ СУТЬ СВЯТА, ПРО ЯКУ НЕ ГОВОРЯТЬ

Трійця — одне з найбільш важливих християнських свят, із яким пов'язано чимало традицій. На запитання про походження та значення свята відповідає пастор Василь ПАЛАМАРЧУК.

Стор.2

ЧОМУ БОГ НЕ ЗНИЩИВ ЗЛО?

Тому що в Нього є план. Розкажу про це. Але спочатку треба пояснити ось що. Бог не створював зло. Зло — це відсутність добра. Так само, як темрява — відсутність світла, а холод — відсутність тепла. Бог — наповнює, створює, а Його відсутність — спустошує.

Бог дуже поважає особистість людини. Уяви, що Він запрограмував кожну людину — і вона фізично не може вбити, украсти чи сказати грубе слово. Це ідеальний світ? Ні, це автоматизований концтабір. Бог готовий терпіти присутність зла в цьому світі, аби тільки твій вибір любити Його був справжнім.

Чому в Едемі Бог розмістив де-

рево пізнання добра та зла? Це не пастка. Це можливість сказати «ні». Бо без цієї можливості наше «так» немає жодного сенсу.

Зло — як вірус у системі. І ми дуже хочемо, щоби Бог зупинив велике зло, війни, тиранів. Але ми так сердимосся, коли Бог хоче зупинити наше «маленьке» зло — брехню, заздрість, егоїзм. Написано: «Бо з серця виходять лихі думки, душогубства, перелюби, розпуста, крадіж, неправдиві засвідчення, богозневаги» (Мт.5:19). Зло — не десь там, воно проростає зсередини нас. Йому, щоб стати з духовного фізичним, потрібно пройти крізь нас. І Бог це терпить. Навіть написано: «Не баряться Господь із обітницею,

як деякі вважають це барінням, але вам довготерпить, бо не хоче, щоб хто загинув, але щоб усі повернулися до каяття» (2Петр.3:9).

Апостол Павло пише: «Не будь переможений злом, а перемагай зло добром» (Рим.12:21). Це єдина стратегія, яка працює. Якщо в кімнаті темно, ми не виганяємо темряву віником. Ми просто вмикаємо світло. Тому треба бути світільником у цьому світі.

А в кожного світільника є джерело живлення. Для нашого життя — це Бог. Біблія обіцяє, що зло — це тимчасова аномалія. Воно має дату закінчення. І Бог дав нам можливість обирати, як ми діяти-мемо, тому що Він любить нас.

Роман ПЛУЙКО

ЗАПИТАННЯ СЛУЖИТЕЛЮ

ТРІЙЦЯ: СПРАВЖНЯ СУТЬ СВЯТА, ПРО ЯКУ НЕ ГОВОРЯТЬ

— **Трійця чи Зелені свята — як правильно?**

— Щодо назви, то ні «Трійця», ні «Зелені свята», не згадуються в Євангелії. У Божому Слові ця подія відома як день П'ятдесятниці. Тому що саме в день П'ятдесятниці, коли зібралися апостоли та деякі інші чоловіки та жінки разом, на них зійшов Святий Дух у вигляді вогняних язиків — і вони стали говорити іншими мовами.

В українській культурі всі наші християнські свята мають певні язичницькі домішки. У даному випадку є традиція озеленення будинків, яка символізує початок весни, тепла, життя і т. ін. Але коріння цього звичаю сягає язичницького минулого. Вважалося, що запах зелені відганяє злих духів від людських осель. Але ми розуміємо, що демони не бояться запахів чи людських дій, вони бояться Бога та Його дії.

Назва «Трійця», думаю, пішла власне від того, що Святий Дух, Який зійшов на апостолів, вважається третьою особою Божества: Отець, Син і Святий Дух.

— **Лепеха у будинках — чи це важливо й наскільки?**

— Як я уже згадував, лепеха — язичницька традиція. Тому вважаю, що не тільки не важливо, але і не потрібно її стелити. Звісно, якщо не надавати цьому якогось духовного значення, то можна хоч кожен день прикрашати дім зеленню та квітами.

Але ціль свята П'ятдесятниці —

прославити Бога. Тому найголовніше — не святкова їжа, не озеленення, а усвідомлення, що Божа любов настільки велика, що Він послав на землю Святого Духа.

Ісус Христос сказав учням: «Не відлучайтеся від Єрусалиму, аж поки не отримаєте цю обітницю. Тоді ви отримаєте силу і станете Моїми свідками». У цьому вся суть. У день П'ятдесятниці (його ще називають днем народження Церкви) зійшов Святий Дух, щоб християни мали силу звіщати Євангелію Ісуса Христа, Його жертву, якою Він відкупляє людину і дає їй спасіння через покаяння та віру в Нього.

— **У чому небезпека язичницьких передань для людини?**

— Чи мають в собі небезпеку язичницькі традиції для духовного життя людини? Я вважаю, що мають. Чому? Тому що вони сягають корінням до нечистого минулого, від якого нас очистив Христос. Ісус Христос говорив про фарисеїв, що вони передання батьків поставили вище за заповіді й тим самим порушили Божий устрій. Так і тут. Я не кажу, що треба забути українські традиції, культуру. Але знати і робити — це різні речі.

У Біблії написано, що «навіть демони вірять, що Бог є, і не тільки вірять, але й тремтять». А віруюча людина має жити в чистоті й розірвати зв'язок із усім нечистим. Бог каже: «Відділіться від нечистого — і Я прийму вас».

Багато людей передання ставлять навіть вище, аніж саму суть

свята. Тому є небезпека не тільки сьогодні для нас, але й для майбутніх поколінь — за традиціями забути, що ми взагалі святкуємо, забути Бога.

— **Звідки в християнстві з'явилось свято Трійці?**

— День П'ятдесятниці, про який читаємо в Діях святих апостолів, сягає тих часів, коли Бог виводив ізраїльський народ із Єгипту в Обіцяну землю. На горі Сінай було дано Закон і устрої щодо свят. Від Пасхи належало відрахувати 7 тижнів (49 днів), і 50-й день був святом подяки Богові за врожай. Це і була П'ятдесятниця або Свято тижнів. І саме в цей день, на 50-й день після воскресіння Ісуса Христа, відбулося зішестя Святого Духа на апостолів. І цей день ми сьогодні святкуємо як Трійцю.

«Коли настав День П'ятидесятниці, всі вони були однодушно разом. Раптом з неба долинув шум, наче подув бурхливий вітер, і наповнив увесь дім, де вони сиділи. І з'явилися їм поділені язички, наче вогняні, і осіли на кожному з них. І всі вони наповнилися Духом Святим, і почали говорити іншими мовами, як Дух велів їм промовляти» (Дії 2:1-4). І цей дар належить усім, хто покається, прийде до Бога, прийме Ісуса у своє серце.

Ісус Христос сказав: «Коли я піду, то пошлю Духа Втішителя, Який засвідчить про Мене». Саме Духом Святим відкривається розуміння, що Ісус Христос є Син

Божий і наш Спаситель. Дух Святий був автором Писання і Він є тлумачем Писання сьогодні. Він відроджує людину під дією Божого Слова через покаяння. Тому день П'ятдесятниці, злиття Святого Духа має таке велике значення для християн.

— **Отець, Син і Святий Дух — це один Бог чи все-таки троє?**

— Ми, творіння, не можемо осягнути Бога своїм розумом — це як вичерпати океан стаканом. І таємницю триєдності повністю пояснити навряд чи хтось зможе. Але певне розуміння маємо: єдиний Бог у трьох особах.

На початку творіння Бог каже: «Створімо людину за образом нашим і подобою нашою». Коли Ісус Христос приймав хрещення, на Нього зійшов Дух Святий у вигляді голуба, і почувся голос з неба: «Це син мій улюблений». А коли Він возноситься, то сказав: «Ідіть, навчіть всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця, Сина і Святого Духа». Апостол Павло пише таке благословення: «Благодать Господа нашого Ісуса Христа, і любов Бога Отця та єднання Святого Духа нехай буде з усіма нами». І є багато інших текстів, які вказують на те, що Бог триєдиний.

І в Старому, і в Новому Завітах діяли всі три особи. Але від дня П'ятдесятниці по-особливому працює Святий Дух. Він веде Церкву, буде її, наставляє, спасає людей, тому що без Нього людина не може збагнути Божих істин.

— **Чи можливе спасіння душі без віри в Трійцю?**

— Спасіння дає жива віра в Ісуса Христа, у Його жертву. Розуміння, що Він — мій Бог і Спаситель, Той, Який послав Святого Духа, пішовши до Отця. Немає іншого імені під небом, як каже апостол Петро, через яке можна було би спастися.

Знання про Трійцю відкриває Ісуса Христа як Бога і Духа Святого, який діє в нас. Тому воно важливе для спасіння. Звісно, людина може багато чого не знати з Біблії, не розуміти глибин, як працює Трійця, — без цього можна спастися. Але віра, що Ісус Христос є Бог, і Дух Святий є Бог, дає нам життя.

— **Наскільки потрібне свято Трійці у XXI столітті?**

— Воно було важливе від першого століття. Але саме в останні часи, коли, як написано, придуть катаклізми, страхи, війни, свято Трійці нагадає нам, що є третя особа божества — Дух Святий, Який дає надію, звіщає істину, веде нас до святого життя, відкриває Боже Слово, робить нашу молитву багатшою, сильнішою.

І саме в останні часи Він найбільше відкриває, що скоро буде другий прихід Христа. Святий Дух готує Церкву до зустрічі з Ним. В останньому розділі останньої книги Біблії Об'явлення Івана Богослова написано, що Наречена і Дух Святий, злиті в одне, говорять: «Прийди!» Тому свято Трійці дуже важливе.

За матеріалами передачі «Крок назустріч»

ЄВАНЕЛЬСЬКІ ІСТИНИ

ЕПОХА СВЯТОГО ДУХА

Напевно, ми ніколи до кінця не усвідомимо, наскільки важливе значення має праця Святого Духа у нашому житті. Ми докладаємо усіх старань, щоб жити праведно, але сотні наших починань закінчуються провалом. Врешті-решт ми досягнемо мети рівно настільки, наскільки в нас працюватиме Святий Дух.

Богослови стверджують, що в кожний період існування людства, якась із осіб Трійці виходила на перший план і діяла від імені Трійці. У Старому Завіті — Бог Отець. Коли народився Ісус Христос, прийшов час Бога Сина. А коли Він вознісся на небо, то послав Святого Духа. Настала епоха Святого Духа, яка триває і донині. І зв'язок із Трійцею, досвід спілкування з Богом ми сьогодні можемо мати тільки через Святого Духа.

Якщо раніше Бог проявлявся через особливих людей, священників, пророків, то тепер про церкву сказано:

«всі ми напоєні Духом одним» (1Кор. 12:13). Як же відбувається сповнення Святим Духом? Апостол Павло пише: «І не впивайтесь вином, в якому розпушта, але краще наповнюйтесь Духом» (Еф. 5:18). І далі пояснює, як — через прославлення Бога, через вдячність Богові, через покору один одному. Ви сповнюєтесь Духом, коли читаєте Писання, коли роздумуєте про Бога, коли молитесь.

Святий Дух діє через духовні дари, а також допомагає досягнути плодів — добрих змін у нашому характері. Дари не є гарантією для спасіння. Будуть люди, які скажуть: «Господи, ми Твоїм іменем пророкували, демонів виганяли, чудеса творили», але Бог відповість: «Я ніколи не знав вас!» (Мт. 7:22-23). Дари є лише засобом, щоб набувати плодів духа, досягати єдності віри, пізнавати Бога і зростати в любові.

Що робить Святий дух в людини?

По-перше, Він нас відроджує. Ісус Христос сказав: «Коли хто не народиться згори, не може побачити Божого Царства» (Ів. 3:3). Коли ми народжуємося згори, у нас з'являється сила, яка здатна перемагати всі стихії світу, гріховні бажання, згубні залежності. Як ми не можемо скасувати, наприклад, закону земного тяжіння, так не можемо нічого зробити із законом гріха, який діє в нашому тілі — щоразу, як приходить спокуса, ми піддаємося їй. Але Святий Дух дає силу подолати цей закон, подібно до того, як ракета долає закон гравітації і злітає вгору.

Дух Святий приводить людину до покаяння. Дух Святий відкриває Ісуса Христа як Господа: «Не може сказати ніхто: Ісус — то Господь, як тільки Духом Святим» (1Кор. 12:3). Тут йдеться не про те, щоб просто сказати вустами. Глибоко зрозуміти, хто є для мене Христос, і визнати Його своїм Господом,

я не можу без відкриття Святого Духа. Також Святий Дух очищає нас та веде до досконалості: «...але ви обмились, але освятились, але виправдалися Іменем Господа Ісуса Христа й Духом нашого Бога» (1Кор. 6:11).

Святий Дух «запечатує» нас: «І не засмучуйте Духа Святого Божого, Яким ви запечатані на день викупу» (Еф. 4:30). Печатка — це відображення Божого образу, це знак приналежності і Божого захисту. Святий Дух свідчить Божій дитині про синівство: «Бог послав у ваші серця Духа Сина Свого, що викликає: Авва, Отче!» (Гал. 4:6). Якщо ви сумніваєтеся у власному спасінні, запрагніть Святого Духа. Коли Він буде свідчити у вашому серці, то навіть хай весь світ говорить про-

тилежне, ви матимете тверду певність, що ваші імена записані в Книзі життя!

Святий Дух об'єднує усіх віруючих у тіло Христове, тобто в Церкву: «Бо ми всі одним Духом охрещені в тіло одне» (1Кор. 12:13). І також Святий Дух є завдатком нашого викуплення і вічного спадку (Еф. 1:14). Завдаток — це гарантія укладеної домовленості. Якщо ви переживали наповнення Святим Духом — найвищі моменти радості, ніби побували на небі — то це тільки краплина з того, що чекає нас у вічності!

Анатолій КЛІНОВСЬКИЙ, за семінаром «Робота Святого Духа», канал «Медіаслужіння»

ІНТЕРВ'Ю

ЗЕРНО ПОСІЯНЕ ДАСТЬ ПЛІД

Початок на стор.1.

— Як почалася твоя праця з дітьми?

— Якось зламався замок у дверях моєї квартири. А це був суботній вечір. Я не знала, до кого звернутися. Родичів не було в місті. Тож я в розпачі просто ходила біля цих відкритих дверей і думала, як цьому зарадити. Але раптом помітила, що в під'їзді сидять діти. Думала, що це діти з моєї багатоповерхівки, яких я не знаю. Вони, побачивши, що я маю проблему, стали мене заспокоювати.

Я зателефонувала братові, який живе в Луцьку, і він пообіцяв, що приїде мені допомогти. Тож поки я чекала його, то вирішила не нервувати — і запросила цих дітей на чай, щоб познайомитися. Розказала їм про себе, показала фотографії зі своєї подорожі до Африки. Їм було дуже цікаво. Тож діти почали відкриватися й розказувати про себе. На жаль, їхнє життя було болючим... Переїнявшись їхніми оповідями, я запросила їх на зібрання. Запропонувала їм, щоб вони прийшли до мене о 9-й ранку. Утім сама не дуже вірила, що вони прийдуть.

— Але ж вони прийшли?

— Так, але не о 9:00, а о 7:30. Вони хотіли разом зі мною поспізнати й були дуже налаштовані піти в церкву на зібрання. Я була вражена, що Бог настільки впливає на дітей. Того ж дня я відразу після зібрання запросила їх у літній табір, який саме відбувався. Дехто з них не повірив, що може щось бути безкоштовним, бо не були ніколи в церковних таборах. Інші згодилися, дуже зраділи, поїхали у цей табір і взяли ще своїх друзів. І так коло «моїх» дітей збільшилося.

— Чи усвідомлювала ти тоді, що саме ці діти стануть частинкою твого життя, що ти будеш їм служити?

— Ні, у той час я просто думала, що це просто знайомство. Я нічого не планувала. Ми просто стали дуже дружити. Діти відверто могли ділитися зі мною своїми життєвими ситуаціями. А Бог дав мені в серце дуже велике переживання за їхні долі, за їхні сім'ї, за їхніх батьків. І я просто не змогла пройти мимо.

— Що ти відчувала, коли чула від дітей про насильство над ними?

— Це був початок служіння таким дітям, у мене ще не було досвіду. І перші їхні розповіді просто мене шокували. Я зрозуміла, що маю не тільки привести дітей до церкви. Їм реально треба було спочатку допомогти в їхніх проблемах, із якими вони живуть. Були діти, які не хотіли жити. Вони потерпали від насилля. Їхні батьки, на жаль, страждали від алкогольної чи наркотичної залежності. Ці діти потребували нормального сну, нормальної їжі, одягу та спокою. Але часто вони не хотіли повертатися додому. Їм було краще жити в друзів, щоб не бачити своєї біди.

Бог працював із моїм серцем, щоб я могла не осуджувати їхніх батьків. Він відкривав, що вони теж колись були маленькими дітьми і в них не було правильного прикладу в сім'ї. Я молилася, щоб Бог допоміг мені справлятися зі своїми емоціями. І Господь відкривав через інших людей, що люди, які кривдять дітей, так само були скривджені в дитинстві. І я розуміла, що вони неусвідомлено чинять так само.

Коли спілкувалася з дітьми і заглиблювалася в їхні проблеми,

то буквально на фізичному рівні переживала виснаження. Я не могла з цим справлятися самотужки, тож просила допомоги в Бога, бо розуміла, що потрібна цим дітям. І Бог дав мені силу впоратися з цим.

— А як практично ти допомогла їм?

— Коли я поверталася з роботи, діти приходили до мене. Ми разом вечеряли, співали пісні, спілкувалися, молилися. Дехто з них залишався на ніч. У той час батьки вже знали, що діти дружать зі мною. Я старалася контактувати з ними, знайомитися ближче, щоб вони не відчували загрози від мене. Хотіла допомогти кожній сім'ї — не тільки дітям, а й дорослим.

Так діти пізнавали, що Бог їх любить через людей. Оскільки в мене однокімнатна квартира, а на ніч іноді лишалося й семеро дітей, то стала допомагати церква. Надалі нам місце, де ми могли перебувати з дітьми. Завдяки церкві діти були забезпечені їжею, яку могли навіть нести додому.

Якось люди привезли нам багато одягу. І одна дівчинка, яка вибирала одяг собі та своїм молодшим сестричкам, знайшла кофтинку й запитала: «У нас у хаті дуже холодно, і я б хотіла цю кофтинку взяти мамі. Можна я її візьму?» Я знала, що стосунки з батьками у цієї дівчинки доволі складні, але Бог усе одно через неї показував Свою любов її матері.

Декому з дітей було потрібне лікування, і ми намагалися допомогти їм у цьому. Одного разу до мене звернулася людина, дитина якої потребувала операції, але коштів на це в неї не було. Я знала, що без операції дитина може навіть померти, тому просто помо-

лилася й зробила декілька дзвінків до людей, які могли б допомогти грошима. І це був перший мій збір. І поки я приїхала до лікарні, назбиралося грошей набагато більше, ніж було потрібно. Коли стала зупиняти людей, то вони мені відповіли: «Не хвилюйся, хай буде цій дитинці на реабілітацію або купи їй якісь іграшки». Цих грошей вистачило ще на дві операції. Ось так Бог потурбувався про дітей.

— Аліно, що було найтяжчим у служінні цим дітям?

— Коли я бачила, що в сім'ї відбувалося сексуальне, фізичне чи моральне насильство. Але і тут Господь робив Свою роботу. В одних дітей помирала наркозалежна мама. Діти не знали, куди звернутися за допомогою, бо боялися потрапити до інтернату. Їм друзі порадили звернутися до нас. Хоча вона померла від хвороби, але Бог дав їй покаяння. І, слава Богу, діти потрапили в турботливу сім'ю.

Інколи достатньо було допомоги церкви, а бувало, що ми зверталися за допомогою і в соціальні та ювенальні служби. Бог відкривав двері й там і спонукав людей допомогти дітям вийти зі складних ситуацій правильним шляхом.

— Які зміни ти бачила в житті цих дітей і їхніх сімей?

— Насамперед — вони стали щиро молитися до Бога за своїх батьків, благословляти їх, тобто любили їх і бажали їм кращого, хоча і зазнали від них багато болю. Згодом деякі батьки стали відвідувати церкву, де чули поради зі Слова Божого та життєвого досвіду для виходу зі складних ситуацій. Деякі батьки пройшли реабілітацію в християнських центрах. Так Бог зміг зберегти дітей від інтернату, залишив у сім'ях, які розпочали нове життя.

Я вірю, що в свій час посіяне зерно проросте і дасть плід. Теплі спогади, які діти отримали, залишилися з ними, і вони ніколи не забудуть опіки Божої через людей, які в складних обставинах були поруч із ними.

Дивлячись на теперішнє їхнє життя, як вони навчаються, працюють, вибирають достойні професії, дуже радію. Навіть якщо ці діти не бачили доброго прикладу в родині, вони змогли побачити його в церкві.

Галина ФУРМАН,
за матеріалами передачі
«Крок назустріч»

АКТУАЛЬНЕ ПИТАННЯ

ЯК ПРИВЕСТИ ДІТЕЙ ДО БОГА

Наше завдання — привести дітей до Бога. Та як би ми, батьки, не намагалися вкласти дітям істину й безпомилково наставити їх, найголовніше, щоб ми своїм прикладом і вчинками показали, як правильно чинити перед Богом. Для дітей тато і мама — найкращі у світі люди. Діти копіюють своїх батьків. Тож у першу чергу ми повинні привести до ладу своє життя. А потім допомогти дітям йти за Господом.

Спільна молитва

Дуже важливо разом зі всією родиною молитися й навчати дітей молитися, показати їм важливість молитви в житті сім'ї. Так, дуже добре збиратися сім'ями й спільно молитися. Тоді ми побачи-

мо, які прийдуть благословення. Я знаю багато сімей, у яких тато збирав всю сім'ю, молився і читав Біблію, а потім усі разом обговорювали складні ситуації. І це дуже їх підкріплювало в духовному зростанні. У Біблії вони знаходили підтримку та утіху. Спілкування закінчувалося молитвою — і всі розходилися по кімнатах.

Любов і підтримка

Нам потрібно заглиблюватися в життя дітей і проводити з ними більше часу. Коли батьки гуляють із дітьми, розмовляють із ними, то це уже зміцнює сім'ю. А коли мами спілкуються із дітьми, і з невістками та зятями — то це також прекрасно. Я знаю одну багатодітну сім'ю, у якій мама вибудовує чудові сто-

сунки не тільки зі своїми дітьми, але також із невістками та зятями. Із любов'ю вона цікавиться, як вони себе почувають не тільки духовно, а й фізично. Повірте, до такої мами й тещі хочеться бігти, щоб мати з нею спілкування і розповідати їй про все. Вона з чоловіком постійно молиться за всю свою сім'ю — і це дуже зміцнює їхню родину.

Ось у цьому і виявляється любов Божа. Тож будьмо для дітей підтримкою і в духовній сфері, і у фізичній. Коли будуть здорові наші сім'ї, то в нас буде змінюватися й суспільство — і це буде прекрасно.

Час разом

Душі наших дітей — це велика відповідальність перед Господом. Бог дарував нам дитину — і над нею обов'язково треба працювати. Ми повинні вести дітей до Бога — і Він обов'язково допоможе і дасть їм спасіння. Тому читаймо дітям Біблію, спілкуймося з ними та ставмося до них із терпінням. Любімо кожну свою дитину, що б там не сталося. «Привчай юнака до дороги його, і він, як постаріється, не уступиться з неї» (Пр.22:6).

ЧИ ПОТРІБНО ВИХОВУВАТИ ВНУКІВ

Ставши бабусею, я зрозуміла, чому кажуть, що внуки люблять більше, ніж дітей. Насправді не більше — більше любити неможливо. Ти або любиш, або ні.

Різниця в тому, що дітей мало любити — їх треба ще виховувати. А внуки просто люблять. Виховувати ж їх мають батьки. То вони встановлюють правила й приймають рішення.

Але це не означає, що бабусі-дідусі мають дистанціюватися. Так, вони не можуть перебирати на себе відповідальність батьків, але їхня роль — доповнити обов'язок, покладений на батьків, любов'ю та мудрою присутністю в житті внуків.

І якщо згадати, що виховання — це не стільки про методи виховання, як про добрий вплив, то так — бабусі-дідусі можуть і навіть повинні впливати на внуки: своїм способом життя, вірою, тісними стосунками з Богом, а найбільше — своїми молитвами, які творять невидимий захист над дітьми й онуками.

При цьому мудрі бабусі-дідусі не втручатиються в батьківські рішення й способи дисциплінування, а поважатимуть їх — це теж частина здорового впливу. Натомість будуть завжди готовими відкрити для внученят теплі обійми, розповісти повчальну історію зі свого життя, потішити й заспокоїти. Так формується зв'язок поколінь, так твориться сімейна спадщина.

Бо те, що можуть передати бабусі-дідусі, не здатен передати ніхто інший. Присутність їх у житті внуків — це уроки Божої вірності й мудрості.

І Слово Боже також говорить про це — поетичною мовою псалмів: «Боже, навчав Ти мене від юнацтва мого, і аж дотепер я звіщаю про чуда Твої. А Ти, Боже, не кидай мене аж до старости та сивини, поки я не звіщу про рамено Твоє поколінню і кожному, хто тільки приїде, — про чини великі Твої» (Пс.71:17-18).

Тож, бабусі, звіщаймо — нам є про що розповісти своїм найдорожчим.
Людмила БЕНДУС

НОВЕ ЖИТТЯ У ХРИСТІ

ПОКАЯННЯ - ЦЕ НЕ КІНЕЦЬ, А ПОЧАТОК НОВОГО ЖИТТЯ

Ось-ось мине рік, як я зробила найважливіший крок у своєму житті — прийняла Боже прощення! Як сьогодні пам'ятаю: це було великоднє служіння, моє серце впокорилося перед Господом після проповіді пастора. Під силою Духа Святого я вийшла перед усією церквою, щоб покаятися у своїх гріхах.

Колись я думала, що покаяння — це просто молитва, слова сказані перед Богом. Але тепер знаю: покаяння починається тоді, коли серце по-справжньому усвідомлює свій гріх. Я покаялась у той момент, коли зрозуміла, що грішила. Коли

побачила, що багато речей у моєму житті були неправильними. І мені стало боляче від того, що своїми вчинками я засмучувала Бога. Це був не просто жаль — це було щире усвідомлення гріха, що викликало внутрішній біль. Я дуже сильно хотіла примиритися з Ним. Знала, що Бог прощає. Знала, що Він милостивий і що Ісус Христос може омийти мене Своєю кров'ю. Це дало мені сміливість прийти до Нього з покаянням.

Але з часом я зрозуміла ще одну важливу річ: покаяння — це не лише сам акт каяття та щира молитва. Покаяння — це життя піс-

ля каяття. Це момент, коли починається нове життя в Христі. Коли розумієш, що Бог тобі простив, омив гріхи і прийняв. Коли серце стає чистим і свідомо відмовляється від гріха. Це не означає, що більше ніколи не буде помилок, але ти маєш велике бажання змінюватися й більше не хочеш жити так, як раніше.

Тому для мене покаяння — це нове життя. Ти вже не повертаєшся до старого способу життя, до тих самих гріхів, щоб потім знову бігти й просити прощення — і так по колу. Справжнє покаяння — це коли людина залишає стару дорогу й обирає нову. У Біблії сказано: «Коли хто в Христі — той нове створіння: старе минуло, ось настало нове» (2 Кор. 5:17).

І саме так я розумію покаяння. Це не кінець історії. Це початок. Початок життя з Богом. Початок зміненого серця. Ти більше не хочеш жити у гріху, ти хочеш жити у світлі.

І найбільша радість у тому, що Бог не відкине тих, хто приходять до Нього зі щирим серцем. Він прощає, очищає і дає можливість почати все спочатку. Бо покаяння — це не крапка. Це нове життя з Христом.

Христина ДУЗІНКЕВИЧ

УРОКИ ЄВАНГЕЛІЯ

ГНИЛЕ СЛОВО

«Нехай жодне слово гниле не виходить із уст ваших» (Еф. 4:29).

Слово — один із наймогутніших дарів, які Бог дав людині. Сам Господь творив світ словом: «І сказав Бог: нехай буде світло. І стало світло» (1М. 1:3). Тому й людське слово має величезну силу — силу творити або руйнувати. Недаремно апостол Павло навчає: «Нехай жодне слово гниле не виходить із уст ваших, але тільки таке, що добре на потрібне збудування, щоб воно подало благодать тим, хто чує» (Еф. 4:29).

Гниле слово — це не лише брутальна лайка. Це все, що несе отруту в душу іншої людини: плітки, образи, приниження, насмішка, злі жарти, наклеп, постійне бурчання й навіть холодне мовчання там, де людині потрібна підтримка. Книга Приповістей каже: «Смерть і життя — у владі язика» (Прип. 18:21). Одним словом можна зламати людину, а можна повернути їй віру в себе.

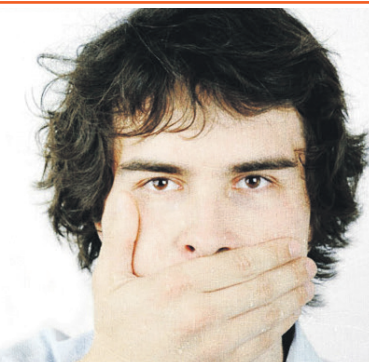
Апостол Яків порівнює язик із маленьким вогнем, що здатний запалити великий ліс (Як. 3:5-6). Скільки сімейних сварок, воро-

жнечі й розділень починалося саме зі слів! Часто рана від меча гоїться швидше, ніж рана від приниження. Тому Христос говорить: «Із переповнення серця говорять уста» (Мт. 12:34). Наші слова відкривають справжній стан нашого серця.

Але Бог кличе нас не просто уникати злого слова. Він хоче, щоб наше слово стало джерелом благодаті. У Посланні до колосян написано: «Слово ваше нехай буде завжди з благодаттю, приправлене сіллю» (Кол. 4:6). Людина, яка живе з Богом, повинна нести світло навіть через звичайну розмову. Іноді коротке: «Я вірю в тебе», «Не бійся», «Я поруч» — може стати для когось справжнім Божим дотиком.

Особливо важливо пам'ятати про це в сім'ї. Найближчих людей ми ранимо найбільше саме словами. Дружина, чоловік, діти можуть роками пам'ятати сказане в гніві. Тому апостол Павло закликає: «Будьте один до одного добрі, милосердні» (Еф. 4:32). Християнський дім має бути місцем, де звучать слова підтримки, подяки й любові.

Давид молився: «Постав,

Господи, сторожу моїм устам» (Пс. 140:3). Це мудра молитва для кожного з нас. Бо не завжди найбільша сила — у тому, щоб щось сказати. Часто справжня духовна зрілість проявляється в умінні промовчати, не відповісти злом на зло, не принизити у відповідь.

Ісус Христос є для нас найвищим прикладом. Його слова піднімали зневірених, прощали грішників, утішали скорботних. Навіть на хресті Він молився за тих, хто Його розпинав: «Отче, прости їм» (Лк. 23:34). Якщо Христос живе в нашому серці — це неодмінно буде чути і в наших словах.

Тож нехай кожне наше слово буде не каменем, а насінням добра; не вогнем руйнування, а теплом Божої любові. Бо слово, сказане з любов'ю та мудрістю, може стати початком зцілення людського серця.

Василь МАРТИНЮК

НАЙВАЖЛИВІШЕ

МОЛИТВА ПОКАЯННЯ

Дорогий друже!

Чи говорив тобі хтось, що Бог любить тебе й має чудовий план для твого життя? Дозволь поставити тобі дуже важливе запитання: «Якби твоє життя зупинилося в цю секунду, чи впевнений ти, що потрапиш на Небеса? Біблія стверджує: «Усі згрішили й позбавлені слави Божої», а ще: «Покарання за гріх — смерть, а дар Божий — вічне життя в Христі Ісусі».

Також Біблія каже: «Бо кожен, хто покличе Господнє Ім'я, буде спасений». А ти входиш у це число «кожен» — число тих, хто кличе Господнє Ім'я? Ми всі туди можемо ввійти.

Якщо ти хочеш прийняти дар вічного життя, який Бог має для тебе сьогодні, прочитай уголос оцю молитву:

«Отче Небесний! Я усвідомлю, що грішний. Будь ласка, прости мені згідно з Твоєю великою милістю! Я вірю, що Ісус Христос помер замість мене на хресті за мої гріхи, але Він воскрес із мертвих і тепер живий.

Тож, Ісусе Христе, увійди в моє серце, будь моїм Господом і Спасителем! Навчи мене, як правильно жити, зціли, освяти й благослови мене. Дай мені дар вічного життя. Тобі хай буде вся слава! Амінь!»

Якщо ти молився свідомо, від щирого серця, то знай, що Бог простив тобі твої гріхи. Тепер Він буде особливо про тебе піклуватися. Але, як і будь-якій віруючій людині, тобі потрібно духовно зростати. Для цього читай регулярно Біблію й старайся виконувати те, що там написано. Також дуже важливо відвідувати церкву та спілкуватися з іншими віруючими, які запросили Ісуса Христа у своє життя.

Хай Господь благословить тебе!

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ

За цим QR-кодом ви можете знайти адресу євангельської церкви у вашому місті або селі, а також дні та години служінь. Запрошуємо вас!

Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується безкоштовно
Пожертви на газету надсилайте: Релігійна організація «Християнська місія «Голос надії»
Розрахунковий номер: UA65305299000026008020806717,
 в Приватбанку м. Луцька. Код 13359754,
 або на **картковий номер: 4246 0010 0405 2795,**
 з поміткою: «**Пожертвування на газету**»
 Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються
 Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються
 При передруку матеріалів посилення на газету
 «ГОЛОС НАДІЇ» **обов'язкове**

Виходить щомісяця

Засновники: РО Християнська місія «ГОЛОС НАДІЇ», обласна Пресвітерська рада церков ХВЕП Волині.

Тираж: **65000** примірників

Реєстраційний номер: ВЛ 030 від 10 березня 1994 р.

Редактор: Юрій ТРОЦЬ

Адреса: вул. Княгині Ольги, 14а, м. Луцьк, Україна, 43024

Телефон: +380506655418

E-mail: golosnadiyi@gmail.com

www.voice.org.ua